

РЕШЕНИЕ

№ 2640

гр. София, 22.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав,** в публично заседание на 02.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова, като разгледа дело номер **70** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на К. И. А., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [община],[жк], ул. 63 – та, № 17 срещу решение № РО – 893/06.12.2013г. на директора на ТП на НОИ, с което е потвърдено разпореждане № [ЕГН]/08.08.2013г. на ръководителя „Пенсионно осигуряване” при ТП на НОИ [населено място]. С оспореното разпореждане е изменена личната пенсия за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателя, определена в размер на 307.41 лева, считано от 01.04.2013г. На основание чл. 99, ал.1, т. 6 от КСО е поправено разпореждане №28/21.02.2001г. и последващите на ръководителя на ТП на НОИ относно верния осигурителен доход, изменена е личната пенсия за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателя от 04.11.1999г. в размер на 84.45 лева, преизчислена от 01.01.2000г. в размер на 99.33 лева. Разпоредено е надвзетата пенсия да се събере от лицето, съгласно чл. 114, ал. 1 от КСО.

С жалбата се иска отмяна на решението на директора на ТП на НОИ и на потвърденото с него разпореждане като незаконосъобразни, издадени в нарушение на материалния закон. Правят се възражения, че не е налице недобросъвестност по смисъла на чл. 114, ал. 1 от КСО и надвзетите суми не подлежат на връщане, тъй като неправилното определяне на индивидуален коефициент и размер на пенсията е по вина на служителите на ТП на НОИ. Жалбоподателят добросъвестно е заявил всички си трудов стаж с цел получаване на по - висока пенсия, всички данни се съдържат в

електронната система на НОИ и е следвало да бъдат взети предвид при определяне на размера на пенсията. Също така жалбоподателят счита за незаконосъобразни доводите в оспореното решение, че вземането не е погасено по давност. В хода на съдебното производство адв. А. поддържа доводите от подадената жалба. Прави искане да бъдат отменени и всички последващи актове, с които е разпоредено връщане на сума в размер на 7641.76 лева, главница и лихви. Представя писмени бележки, в които посочва, че жалбоподателят е на 72 години, продължава да работи, издържа двама сираци и обективно не е в състояние да върне исканата сума. По отношение на определената и променена пенсия с разпореждането не възразява за в бъдеще да бъде получавана в определения размер. Претендира заплащане на разноски за съдебното производство.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С. – град, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт С. прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Размерът на надвзетите суми, разпоредени за възстановяване е определен в отделно разпореждане, предмет на отделен контрол за законосъобразност, в което следва да се разглежда и възражението за изтекла погасителна давност. Изложените социални съображения са неотносими към предмета на спора. В заявлението за отпускане на пенсия от 08.11.1999г. жалбоподателят е декларирал, че не работи и не се осигурява от 13.10.1997г. Във връзка с искане за зачитане на допълнителен стаж през 2013г. е направена справка в регистъра на осигурените лица и е установено, че К. И. А. е работил и се е осигурявал преди да подаде заявлението за отпускане на пенсия, което не е декларирал при подаването му. Съзнателно са декларирани неверни обстоятелства, поради което е прието, че е налице недобросъвестност по чл.114, ал. 1 от КСО. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, Първо отделение, 43 - ти състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата.

Жалбата срещу решение № РО – 893/06.12.2013г. на директора на ТП на НОИ, с което е потвърдено разпореждане № [ЕГН]/08.08.2013г. на ръководителя „Пенсионно осигуряване” при ТП на НОИ [населено място] е процесуално допустима като подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, в срока по чл.118, ал. 1 от КСО, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол след задължително оспорване по административен ред. В частта, в която се оспорват всички последващи разпореждания на длъжностното лице по пенсионно осигуряване жалбата е недопустима, тъй като няма произнасяне от директора на ТП на НОИ в хода на задължителното оспорване по административен ред, тоест липсва акт, който да е предмет на съдебен контрол. В административната преписка е приложено единствено разпореждане № 421104/102/201.12.2013г., за което няма данни да е връчено на жалбоподателя и оспорено пред директора на ТП на НОИ. Съдът приема, че жалбата, подадена по съдебен ред е и срещу разпореждане №421104/102/201.12.2013г., в която част съдебното производство е недопустимо и следва да бъде прекратено, а преписката изпратена на директора на ТП на НОИ за произнасяне по жалбата срещу разпореждане №421104/102/201.12.2013г.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна. При преценката за законосъобразност на административния акт на основанията по чл. 146 от АПК, съдът

счита, че решението и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентни органи, в надлежната форма, при спазване на процесуалните правила. При проверката за спазване на материалноправните разпоредби, настоящата инстанция счита, че те са спазвани при определяне на размера на индивидуалния коефициент и на пенсията за осигурителен стаж и възраст, но в частта, в която е разпоредено връщане на надвзетите суми оспореният административен акт е незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

Производството пред административния орган е започнало по заявление вх. № МП 51969/22.05.2013г. на К. И. А., ЕГН [ЕГН] от [населено място] за преизчисление на пенсията за придобит осигурителен стаж и осигурителен доход след пенсионирането, за периода от 01.6.2012г. до 01.05.2013г., за което е приложил необходимите удостоверения. В хода на административното производство е изискано да представи осигурителна книжка за периода от 01.01.1998г. до 30.06.1999г. за осигурителен стаж, придобит при осигурителя [фирма]. В отговор жалбоподателят е подал декларация, че не разполага с осигурителна книжка и иска да се използват данните от регистъра на осигурените лица. При изчисляване на осигурителния доход за положения осигурителен стаж след пенсионирането е получен индивидуален коефициент по чл. 70, ал. 3 от КСО в размер на 1.240, който е по – неблагоприятен от първоначално определения коефициент във верен размер от 1.382, поради което е отказано преизчисляване на пенсията, на основание чл. 21, ал. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж. В хода на това производство е установено, че при подаване на първоначалното заявление за пенсиониране на жалбоподателя и определяне на индивидуалния коефициент по заявлението му от 08.11.1999г. в размер на 1.832 не е взет предвид дохода след 01.01.1997г. до датата на отпускане на пенсията за изслужено време и старост на 04.11.1999г., конкретно от 01.01.1997г. до 30.06.1999г. в размер на 1723.21 лева от [фирма]. Причината е, че в заявлението от 08.11.1999г. жалбоподателят е деклариал, че не е работил и не се е осигурявал след 13.10.1997г. и не е представил данни за осигурителен стаж и доход от [фирма]. При изчисляване на първоначалния индивидуален коефициент по действителните данни за осигурителен стаж и доход към датата на отпускане на пенсията за осигурителен стаж и възраст се получава коефициент от 1.382, определен в оспореното разпореждане като по-благоприятен в сравнение с определения коефициент при преизчисляване на пенсията по заявлението от 22.05.2013г. В резултат на определяне на индивидуалния коефициент е установено, че пенсията е определена в по-голям размер, предвид на което и на основание чл. 99, ал.1, т. 6 от КСО е поправено разпореждане №28/21.02.2001г. и последващите относно верния осигурителен доход, изменена е личната пенсия за осигурителен стаж и възраст от 04.11.1999г. в размер на 84.45 лева, преизчислена от 01.01.2000г. в размер на 99.33 лева. Със същото разпореждане е постановено надвзетата пенсия да се събере от лицето, на основание чл. 114, ал. 1 от КСО. Разпореждането е оспорено по административен ред и потвърдено с решение № РО – 893/06.12.2013г. на директора на ТП на НОИ. С решение № РО – 893 от 06.12.2013г. директорът на ТП на НОИ е приел, че длъжностното лице по чл. 98, ал. 1 КСО правилно е приложило разпоредбата на чл. 99, ал.1, т. 6 КСО, според която влязлото в сила разпореждане по чл. 98 (с което пенсията се отпуска, изменя, осъвременява, спира, възобновява, прекратява и възстановява) може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато пенсията е определена в по-голям или в по-малък размер. В случая пенсията е определена в по-висок размер в резултат на

декларация на жалбоподателя, инкорпорирана в подаденото от него на 08.11.1999 г. заявление за отпускане на пенсията, с която той е заявил, че не работи след 13.10.1997г., въпреки че към датата на заявлението е имал трудов (осигурителен) стаж и доход за времето от 13.10.1997г. до 30.06.1999г., който доход е бил от съществено значение за законосъобразното определяне на индивидуалния коефициент и чрез него - на размера на пенсията. Със същото решение директорът на ТП на НОИ е изразил и становище, че жалбоподателят е бил недобросъвестен, защото не е представил пред пенсионните органи целия си осигурителен доход като е укрил придобит от него осигурителен стаж до датата на отпускане на пенсията на 04.11.1999г., каквото задължение е имал по чл. 2 от НПОС във връзка с чл. 70 от КСО.

С последващо разпореждане № 421104/102/20.12.2013г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване е разпоредено К. И. А. да възстанови на основание чл. 98, ал. 2, чл. 114, ал. 1 и чл. 115, ал. 1 от КСО във връзка с разпореждане № [ЕГН]/08.08.2013г. сума в размер на 7641.76 лева, от които главница за периода от 01.01.2008г. до 31.08.2013г. в размер на 4991.18 лева и лихви към 20.12.2013г. в размер на 2650.58 лева.

По същество жалбоподателят не оспорва решението и потвърденото с него разпореждане в частта, в която с него на основание чл. 99, ал. 1, т. 6 от КСО е поправено разпореждане №28/21.02.2001г. и последващите относно верния осигурителен доход, изменена е личната пенсия за осигурителен стаж и възраст от 04.11.1999г. в размер на 84.45 лева, преизчислена от 01.01.2000г. в размер на 99.33 лева. Изрично в писмените бележки заявява, че по отношение на определената и променена пенсия с разпореждането не възразява за в бъдеще да бъде получавана в определения размер. Размерът на пенсията е определен правилно, като е зачетен и осигурителния стаж и доход след пенсионирането на жалбоподателя от 01.01.1997г. до 30.06.1999г. в размер на 1723.21 лева от [фирма]. В тази част решението и потвърденото с него разпореждане са законосъобразни, жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Фактически и правно обоснован е изводът на пенсионния орган, че пенсията за изслужено време и старост (по чл. 2 ЗП отм.), отпусната на жалбоподателя с разпореждане № 46 от 08.12.1999г., преизчислена от 01.01.2000г. е определена в по-висок размер. При положение, че жалбоподателят е имал осигурителен стаж, положен след 01.01.1997г., то той е следвало задължително да го впише в заявлението и да представи доказателства за получения от него осигурителен доход за времето на този осигурителен стаж, а действителният размер на пенсията за изслужено време и старост е следвало да бъде определен въз основа на целия осигурителен доход на жалбоподателя след 01.01.1997г. до датата на отпускане на пенсията на 04.11.1999г.

Относно разпореждането за възстановяване на надвзетата пенсия, инкорпорирано в оспореното разпореждане, съдът счита, че не съществува правна възможност разпореждане по чл. 99, ал. 1, т. 6 КСО да бъде едновременно с това и разпореждане по чл. 114, ал. 1 КСО, защото се издават по различни административнопроизводствени правила, от различни длъжностни лица - по чл. 98, ал. 1 КСО и по чл. 114, ал. 3 КСО и подлежат на обжалване в различни срокове (чл. 117, ал. 2 КСО). В този смисъл решение № 4950/09.04.2013г. на ВАС по адм.дело №14888/2012г., VI отделение. Разпореждане №[ЕГН] от 08.08.2013г., в частта, в която с него е постановено, че надвзетата пенсия следва да се събере от лицето, съгласно чл. 114, ал. 1 от КСО не е властническо волеизявление, поради което не е част от

диспозитива (властническата, разпоредителната част) на разпореждането. Това изречение представлява предложение до длъжностното лице по чл. 114, ал. 3 КСО да издаде разпореждане по ал.1 за възстановяване на сумите, които са били изплатени над действителния размер на пенсията, определен с разпореждането. Насочената срещу това изречение жалба е процесуално недопустима, защото е насочена срещу мнение или предложение, което не е властническо волеизявление и не поражда права и задължения за жалбоподателя. Задълженията се пораждат от последващото разпореждане № 421104/102/20.12.2013г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, с което е разпоредено К. И. А. да възстанови на основание чл. 98, ал. 2, чл. 114, ал. 1 и чл. 115, ал. 1 от КСО във връзка с разпореждане №[ЕГН]/08.08.2013г. сума в размер на 7641.76 лева, от които главница за периода от 01.01.2008г. до 31.08.2013г. в размер на 4991.18 лева и лихви към 20.12.2013г. в размер на 2650.58 лева. В хода на неговото оспорване следва да се преценяват възраженията за добросъвестно получаване на сумите и изтекла погасителна давност, предмет на отделно производство по административно оспорване и отделно съдебно производство. В административната преписка липсват данни за произнасяне на директора на ТП на НОИ по жалбата срещу разпореждане № 421104/102/20.12.2013г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, в която част административната преписка следва да му се изпрати за произнасяне.

Предвид горното, следва да се отмени решението на директора на ТП на НОИ, с което този административен орган се произнася по съществото на заявен пред него спор за законосъобразност на израз, който не е властническо волеизявление, т.е. не е разпореждане на длъжностно лице и вместо него да се остави без разглеждане оспорването на Разпореждане №[ЕГН]/08.08.2013г., в частта, в която с него е постановено, че надвзетата пенсия следва да се събере от лицето, съгласно чл. 114, ал. 1 от КСО. В частта, в която е обжалвано разпореждане № 421104/102/20.12.2013г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване производството пред съда е недопустимо и следва да бъде прекратено, а преписката изпратена на директора на ТП на НОИ за произнасяне. В останалата част за поправеното разпореждане №28/21.02.2001г. и последващите относно верния осигурителен доход, изменение на личната пенсия за осигурителен стаж и възраст от 04.11.1999г. в размер на 84.45 лева и преизчисляването ѝ от 01.01.2000г. в размер на 99.33 лева жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и частичната основателност на оспорването, при което се възприемат по равно доводи и на двете страни, разноски не следва да се присъждат на страните в производството

Воен от горното, Административен съд София – град, Първо отделение, 43– ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № РО – 893/06.12.2013г. на директора на ТП на НОИ в частта, в която е потвърдено Разпореждане №[ЕГН]/08.08.2013г., в частта, в която с него е постановено, че надвзетата пенсия следва да се събере от К. И. А., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [община],[жк], ул. 63 – та, № 17, съгласно чл. 114, ал. 1 от КСО и вместо него постановява:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ като недопустима жалбата на К. И. А., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [община],[жк], ул. 63 – та, № 17 срещу Разпореждане

№[ЕГН]/08.08.2013г. в частта, в която с него е постановено, че надвзетата пенсия следва да се събере, съгласно чл. 114, ал. 1 от КСО.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на К. И. А., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [община],[жк], ул. 63 – та, № 17 срещу разпореждане №421104/102/20.12.2013г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, прекратява производството в тази част и ИЗПРАЩА жалбата на директора на ТП на НОИ.

ОТХВЪРЛЯ оспорването в останалата част.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б. в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните, а в частта, в която има характер на определение – в седемдневен срок.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: